

Anotace

Tato práce mapuje vývoj sémantického pole termínu “*ἅγιος*”. Jedná se o lexikálně-teologickou analýzu, která sice vychází od jednotlivých lexémů, avšak přes hledání významů v kontextech se dostává až k teologickým závěrům. Vychozí bod je starozákonní pojetí svatosti shrnuté v Levitiku 10,10, jež také zároveň vyznačuje sémantické pole. V deseti kapitolách jsou vybrány nejrepresentativnější spisy Nového Zákona a Apoštolských Otců, které se svatosti věnují. Autorka vychází od jednotlivých výskytů termínů sémantického pole v jejich kontextu a z nich pak usuzuje na teologii svatosti, jež se takto odráží v jazyce daného spisu. Všechny kapitoly mají dvě části, jednu o svatosti a druhou o čistotě. Hlavními otázkami kladenými textu jsou: Zaprvé: Zda je u daných autorů svatost chápána jako transcendentní kvalita Boží, jež darem blízkosti s ním mění věřící, či zda se jedná o popis svatého, čili asketického života. Zadruhé: Jaký je vztah čistoty a svatosti. Je čistota předpokladem pro setkání se se Svatým? Zatřetí: Nastal posun vnímání svatosti oproti starozákonnímu pojetí, a jak se autor vyrovnává s opuštěním rituálních předpisů v církvi? Všechny tyto otázky lze zahrnout do zkoumání posunu významu daných termínů v jejich nejužším kontextu.

Klíčová slova

Svatý, čistý, nečistý, rituální čistota,